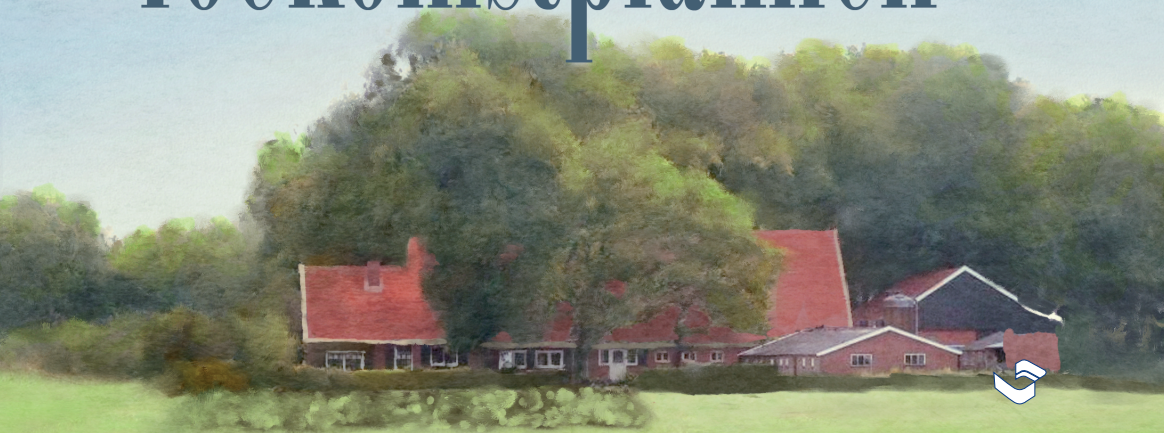

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

Toekomstplannen

TOEKOMSTPLANNEN

Ria van der Ven-Rijken

Toekomstplannen

VCL serie

ISBN 978 90 5977 590 9
NUR 344

© 2011, VCL-serie, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden

Een voorjaarsbries waaide speels door de donkerblonde Eharen van Sanne van Gemert. De opkomende zon prikte in haar grijsblauwe ogen. Het was kwart voor acht en het beloofde een stralende aprildag te worden. Sanne kneep haar ogen samen tot kleine spleetjes om de felheid van de zon enigszins te weren. Maar ze kon niet voorkomen dat toch enkele tranen over haar wangen rolden. Met de muis van haar hand veegde ze die weg. Genietend van de mooie voorjaarsochtend fietste ze verder over de provinciale weg langs enkele weilanden met koeien en paarden. Weilanden die grensden aan de Loonse en Drunense Duinen en omzoomd werden door rijen oude eikenbomen. De ochtendnevel hing als verstilde damp om het vee. Het geluid van een loeiende koe droeg ver met de wind mee. Net als de nevel, die in snelle vaart door wind en zonnestrallen werd verdreven. Sanne voelde de bries speels in haar rug duwen, de geur van bos en hei snoof ze diep in zich op.

Ze was vanaf haar negentiende een vijftal jaren voor studie uit deze omgeving weggeweest. In de stad waar ze studeerde hoorde ze 's morgens alleen maar het geluid van trams, bussen en auto's. Een eindeloze stroom verkeer waar nooit een eind aan leek te komen, reed dagelijks aan haar studentenflat voorbij. De mensen hadden altijd haast, elke dag opnieuw. Sinds haar terugkeer drie maanden geleden beseftte ze pas hoeveel ze van deze omgeving hield. Ze was niet van plan geweest om terug te keren naar de Brabantse provincie. Een advertentie in een landelijke krant was daar alsnog aanleiding voor geweest. Deze keer niet naar haar ouderlijk huis in Tilburg, waar ze in een rustige buitenwijk was geboren en opgegroeid, maar naar een meer landelijk gelegen plaatsje. Ze had gesolliciteerd op een openstaande vacature bij een ANWB-kantoor waar ook de plaatselijke VVV was gevestigd. Na twee veelbelovende gesprekken,

waarbij ze goed aan de tand was gevoeld, werd ze op een pas geopend kantoor aangesteld voor een functie waarvoor ze jaren gestudeerd had: Toerisme en recreatie. Daarnaast had ze op het ANWB-kantoor ook de leiding over drie andere personeelsleden. Ze opende 's morgens als eerste de deur van het kantoor en vertrok 's avonds na sluitingstijd het laatst.

Sanne stapte voor het pand van haar fiets. Elke keer opnieuw beseftte ze hoezeer ze het toch getroffen had met deze baan. Hoewel het nog steeds haar ambitie was om op een dag haar vleugels uit te slaan en als reisleidster in het buitenland te gaan werken. Maar daar was het nu nog te vroeg voor, ze was te onervaren, de stap nog te groot. Daarbij kwam dat ze een passende advertentie tot nu toe in geen enkele krant was tegengekomen.

De kerkklok sloeg juist op dat moment acht zware slagen. Sanne zette haar fiets in de stalling en stak de sleutel in het slot van het ANWB-kantoor. Ze was vroeg vandaag. Het kantoor opende zijn deuren voor het publiek pas om halftien en de dienst van haar collega's zou om negen uur beginnen. Sanne begon zelf drie keer in de week om acht uur met haar werk vanwege enkele marketingwerkzaamheden voor de inpandige VVV.

Tussen acht en negen uur ontving ze hobbyimker Jeroen Prinsen, die vanaf het voorjaar tot het najaar drie keer per week met een voorraadje honing langskwam. De boer van een nabijgelegen kaasboerderij gaf eens per week op vrijdag kleine souvenirkaasjes af voor de verkoop aan toeristen. En één keer per maand verscheen haar moeder ook voor openingstijd op het kantoor met enkele nieuwe stijlvolle sieraden van Swarovski-kristallen. Astrid van Gemert, zoals haar moeder heette, had haar sporen in deze provincie allang verdiend met haar unieke creaties. Haar zelfgemaakte sieraden waren erg populair bij de toeristen. Zelfs de vraag bij de plaatselijke bevolking nam toe. Steeds meer vrouwen

gaven zich ook op voor de workshops die haar moeder maandelijks verzorgde. Sanne was er trots op. Ze had haar moeders sieraden twee maanden geleden zelf geïntroduceerd om te zien wat toeristen en dagjesmensen ervan vonden. Vanaf de allereerste dag bleek het een succes te zijn. Armbanden, colliers en oorbellen van geslepen Swarovski-kristallen lagen netjes uitgesteld in een speciale vitrine voor streekproducten en artikelen. Ze verkocht er wekelijks enkele sieraden van.

Sanne trok haar jas uit, streek door haar schouderlange haren en zette vervolgens het koffiezetapparaat aan. Vanuit het raam tuurde ze regelmatig naar de weg voor het ANWB-pand. Na tien minuten sloeg haar hart plotseling een slag sneller. Daar kwam hij weer aan op zijn fiets, met aan weerszijden fietstassen met de favoriete potjes honing. Jeroen Prinsen, de plaatselijke bijenhouder. Vanaf haar allereerste kennismaking met Jeroen had ze zich sterk aangetrokken gevoeld tot deze stille man, die de kunst verstond om meer met zijn donkere, warme oogopslag te zeggen dan met woorden. Ze was al snel op de hoogte van zijn doen en laten buiten de imkerij. Renate, haar collega, had een boekje opengedaan over Jeroen Prinsen, waardoor haar belangstelling nog meer geprikkeld werd. Jeroen was niet alleen een bekende imker in deze omgeving, hij was ook eigenaar van zorgboerderij Het Brabants Hof, waar zijn ouders voorheen hadden geboerd. Na hun dood had Jeroen zijn opleiding voor Dieren- en Veehouderij afgemaakt en zijn erfenis, de boerderij, gedeeltelijk verhuurd aan een zorginstelling. Jeroen woonde zelf in het achterste deel van Het Brabants Hof, dat hij destijds had laten verbouwen. Sanne was vorige week via een andere weg langs de zorgboerderij terug naar huis gefietst. Ze was zo nieuwsgierig geweest naar de plek waar hij woonde, dat ze het niet kon laten. Ze wilde het met eigen ogen zien. Tot haar grote verbazing vertelde haar moeder onlangs dat de vader van hun voormalige buurvrouw Beatrijs

Molleman al bijna vier jaar wekelijks aan de dagbesteding op Het Brabants Hof deelnam. De wereld was klein, als je erover nadacht.

Jeroen zette zijn fiets op de standaard voor het ANWB-kantoor. Sanne opende de deur met een glimlach om haar mond en rode blossen op haar wangen.

‘Goedemorgen, Jeroen,’ groette ze uitbundig.

‘O... Dag Sanne. Ook goedemorgen gewenst!’ Jeroen trok ondertussen een tas met honingpotjes uit zijn fietstas. Zijn donkere haar, waarin een natuurlijke slag zat, zag er verwaaid uit. Zijn gezicht oogde fris van de ochtendbries, maar zijn ogen lachten warm.

‘Zijn alle potjes nog heel?’ vroeg Sanne, duidelijk in verlegenheid gebracht door zijn oogopslag. Haar hart bonkte. Jeroen knikte en leek geen haast te maken om een antwoord te geven. Hij liep naar binnen en zette de tas voorzichtig op de balie van de receptiepost.

‘Alles is goed verpakt. Er is nog nooit één potje stukgegaan. Weet je, Sanne, ik ben erg zuinig op deze honing, mijn bijtjes hebben er heel veel moeite voor gedaan.’

Sanne sloot de deur en hielp hem vervolgens om de potjes uit de tas te halen. Ze plaatste ze meteen op hun vaste plekje in de vitrinekast. Op de sierlijke etiketten van de potjes zag ze het opschrift: *Zachte bloemenhoning uit Jeroens Imkerij* staan. Sanne nam zich voor er vandaag ook een te kopen. Ze wilde deze honing zelf weleens proeven.

Terwijl ze uit de kassa een enveloppe met geld nam die de potjes honing uit de vorige verkoop hadden opgebracht, maakte Jeroen alweer aanstalten om te vertrekken.

‘Lust je misschien een kop koffie?’ vroeg Sanne onmiddellijk. Ze wilde zijn bezoek graag langer rekken en nog wat met hem praten. ‘Ik heb al een potje gezet,’ zei ze en ze wees met haar hand richting keukentje.

Jeroen duwde de envelop in de binnenzak van zijn jack en staarde haar een moment aan. ‘Nou, graag!’ antwoordde hij

aarzelend. ‘Ik lust wel een bakkie.’

Sanne schonk meteen twee koppen vol. Jeroen ging zwijgend op een stoel tegenover haar zitten.

‘Doe je dat allang met die honing?’ vroeg ze, om het gesprek te openen. ‘Het verkoopt in ieder geval goed bij de toeristen die ik hier over de vloer krijg.’

Zijn donkere ogen glansden bij haar vraag.

‘Ik ben opgegroeid bij een bijenhouder. Het was de hobby van mijn vader en na zijn dood heb ik de imkerij overgenomen. Je moet maar eens snel een kijkje komen nemen.’

Er kroop een rilling over Sannes rug. ‘Bij al die bijen? Ik weet niet... ik eh...’

‘Je bent toch niet bang?’ De ogen van Jeroen lachten uitdagend.

‘Nou... een beetje wel, hoor. Bijen hebben een slechte eigenschap, ze kunnen steken.’

Jeroen lachte nu luid. ‘Mijn bijen zullen jou heus niet steken. Daar zorg ik voor.’

Sanne werd ineens afgeleid door een elektronisch belletje. Er kwam iemand het ANWB-kantoor binnen, ze had de toegangsdeur niet achter Jeroen op slot gedaan. Ze stond onmiddellijk op, want ze verwachtte niemand op dit vroege tijdstip. En het kantoor was voor de toerist nog gesloten.

Bij de receptie zag ze een jongedame staan. Ze hield een map in haar handen. Sanne fronste haar wenkbrauwen. Het gezicht van deze vrouw kwam haar enigszins bekend voor. Kortgeknipt haar in laagjes, een schuine scheiding, grijze ogen en een lachende mond. Ze zocht koortsachtig haar geheugen af en wist al snel wie ze voor zich had.

‘Jopke Hulsebos. Dat is lang geleden!’ Sanne stak haar hand uit. ‘Je kent me toch nog wel?’

De jongedame knikte onmiddellijk. ‘Zeker. Sanne... Sanneke van Gemert, is het niet?’ Jopke nam haar uitgestoken hand aan.

‘We hebben vijf jaar geleden een jaar bij elkaar in de klas gezeten. Waarom ben je toen zo onverwacht gestopt met je studie?’ wilde Sanne weten. Het stond haar weer helder voor ogen. Jopke was zonder duidelijke reden het tweede hbo-jaar niet meer op school verschenen. Sanne herinnerde zich dat ze het toen erg jammer vond. Aan de studiecapaciteiten van Jopke had het beslist niet gelegen.

‘Vanwege camping Hulsebos,’ antwoordde Jopke en ze legde de map op de balie neer. ‘Mijn ouders hadden in dat vroege voorjaar geheel onverwacht een camping gekocht en mijn hulp was daar hard nodig. Eigenlijk had ik toen geen keuze, Sanne. Mijn ouders hadden het beslist niet gered zonder mij. Daarom kon ik niet langer blijven studeren, hoewel ik mijn hbo-diploma voor toerisme intussen wel heb gehaald via een schriftelijke opleiding.’

‘Je bedoelt dat camping Hulsebos het eigendom is van je ouders?’ Sanne kende het echtpaar Berend en Dinie Hulsebos al redelijk goed. Dinie Hulsebos kwam regelmatig met reclamemateriaal over de camping naar dit kantoor. Daarbij gaf ze ook een evenementenlijst met allerlei informatie waarvan de VVV volop gebruik kon maken. De viersterrencamping stond in de omgeving van het Brabantse land goed aangeschreven.

‘Ja! En ik werk op de receptie van de camping. Vanaf vandaag zul je vaker met mij te maken krijgen. Alles wat momenteel met tips, evenementen en standplaatsen voor tenten en caravans op de camping te maken heeft, regel ik. Mijn ouders, die dat tot nu toe deden, hebben belangrijker zaken omhanden. Er zijn plannen in ontwikkeling voor uitbreiding.’

‘Zo... Dat klinkt goed.’ Sanne was een en al verbazing.

‘Wat leuk om je hier te zien, Sanne. Sinds wanneer werk jij hier eigenlijk?’

‘Vanaf februari, en het bevalt erg goed. Zal ik die map met informatie over camping Hulsebos dan maar van je aanne-

men? Ik...' Sanne wilde het gesprek graag kort houden. Jeroen zat vast op haar te wachten.

Het geluid van voetstappen deed hen beiden omkijken. Jeroen verscheen in de deuropening van het keukentje. Zijn donkere ogen lachten naar Jopke, die verrast opkeek toen ze hem ontdekte.

'Hoi Jeroen. Wat brengt jou hier?'

'Mijn honing,' mompelde Jeroen binnensmonds. Hij liep naar de buitendeur. 'Ik moet weer gaan. Bedankt voor de overheerlijke koffie, Sanne. En als je gebruik wilt maken van mijn aanbod, dan meld je je maar voor een rondleiding op Het Brabants Hof.'

Jeroen stak zijn hand op. 'Tot ziens, dames. En nog een prettige dag,' groette hij en hij trok de deur achter zich dicht.

Jopke duwde Sanne gehaast de map met informatie over camping Hulsebos in haar handen en liep snel achter Jeroen aan.

'Wacht even, Jeroen,' hoorde Sanne haar roepen. 'Kan ik je soms een lift aanbieden?'

Sanne bleef voor het raam staan, met de map tegen zich aangedrukt. Ze zag Jopke naar een auto wijzen. Een grote grijze Mercedes. Een nieuw model, dat zag ze wel. Zakelijk ging het de camping vast voor de wind, dat was aan de luxe-uitvoering van de auto wel te zien. Maar Jeroen schudde zijn hoofd. Hij nam zijn fiets bij de hand. Er ging hem blijkbaar niets boven een heerlijk fietstochtje op deze vroege voorjaarsmorgen. Sanne zag dat die twee elkaar goed kenden, ze bleven nog een tijdje voor het ANWB-kantoor praten. Wat ze precies zeiden kon Sanne niet horen. Zolang ze daar bleven staan, kon ze haar ogen echter niet van Jeroen afhouden. Maar al te lang kon ze ook weer niet blijven staan, er was werk aan de winkel.

Terwijl ze de informatie van Jopke uit de map haalde, zag ze tot haar spijt Jeroen even later wegfietsen. Jopke scheurde met haar auto langs hem heen, in dezelfde richting.

Camping Hulsebos lag slechts een klein eindje van Het Brabants Hof vandaan, wist Sanne.

In het keukentje zette ze de gebruikte koffiekoppen weg voor de vaat. Jeroens kop was leeg. Jammer dat Jopke hen had gestoord. Ze had graag nog wat langer met Jeroen willen praten. Misschien een volgende keer.

Jeroen Prinsen keek op zijn fiets de grijze auto van Jopke na. Ze had hem zojuist groot nieuws verteld. Er waren plannen om camping Hulsebos uit te breiden. Hij vroeg zich af hoe die uitbreiding eruit zou zien. Zo veel ruimte was er niet achter de camping. Waar wilden Berend en Dinie Hulsebos die grond dan vandaan halen om nog meer mensen te laten kamperen? Daar had Jopke niets over verteld. Ze was weg geweest voordat hij ernaar had kunnen informeren.

Jeroen reed het erf op van zijn boerderij. Het grind knerpte onder de fietsbanden. Iedere gedachte aan de camping verdween onmiddellijk toen hij de twee verpleegkundigen van de zorginstelling in de deuropening zag staan. Jannie Geus en Ellen Kroot. Al zes jaar werkten Jannie en Ellen alle doorde-weekse dagen samen in het voorste gedeelte van zijn boerderij, die hij na de dood van zijn ouders tot zorgboerderij had laten verbouwen. De vroegere stallen had Jeroen ook laten verbouwen. Een gezin met twee kinderen zou er probleemloos kunnen wonen, zo groot was de ruimte. Maar Jeroen woonde nu alleen in dat ruime achterste deel van de boerderij, samen met Rex en Pol, twee Hollandse herdershonden. Van een relatie met een vrouw was tot op de dag van vandaag nog niets gekomen. Hij was er niet één tegengekomen die hij de moeite waard vond om een toekomst mee op te bouwen. Misschien lag de oorzaak daarvan wel bij hemzelf, hij was veel te kieskeurig. Ach, hij had ook geen haast.

Jannie en Ellen keken ernstig, maar zeiden hem toch met een vriendelijke glimlach gedag. Jeroen fronste afwachtend zijn wenkbrauwen. Wat keken de dames bedrukt! Dat was hij niet van ze gewend. Het waren allebei aardige, goedlachse vrouwen, in wie hij het volste vertrouwen had. Voor de manier waarop zij omgingen met de ouderen die hier dagelijks voor een dagvoorziening kwamen, had hij grote bewondering. Hij had nog geen dag spijt gehad van de keuze om

zijn boerderij gedeeltelijk open te stellen voor de zorginstelling. Het Brabants Hof had daardoor inmiddels een goede reputatie opgebouwd.

Hij had ook nog wat vee rondlopen. Koeien, kalfjes, twee paarden en een pony, wat varkens, twee schapen, konijnen en een ren vol kippen. Dieren waar hij alleen tijdens het weekend en de avonduren naar om hoefde te zien. Overdag ontfermden de ouderen van de zorginstelling zich over het vee. Ze waren daar allemaal erg gedreven in en hadden ook de nodige ervaring. Gepensioneerde boeren die jaren geleden hun boerderij hadden verkocht en daarna vereenzaamden in de moderne aanleunwoningen van de instelling, kregen op zijn boerderij weer een doel om voor te leven. En dat allemaal dankzij een zorginstelling die hun een kans bood om de dag op Het Brabants Hof door te brengen. Het waren niet alleen oudere boeren, maar ook bejaarde boerinnen en enkele tuinliefhebbers. De tuinen rondom Het Brabants Hof stonden jaarlijks al vanaf het vroege voorjaar volop in bloei. Een juweeltje voor de omgeving, met prachtige kleurschakeringen van allerlei soorten bloemen. Vorig jaar had een schilder enkele weken in de wei op een krukje achter een paneel voor zijn boerderij gezeten. De man was driftig met verf en pense-len bezig geweest. Jammer genoeg had Jeroen het resultaat nooit te zien gekregen.

Naast de tuinen, nog voor de wei waarin het vee stond, werd door enkele liefhebbers ook een moestuin onderhouden. De groenten uit de moestuin werden doordeweeks gebruikt voor de bereiding van warme maaltijden. Onder toezicht en met behulp van Jannie, Ellen of een van de vrijwilligsters werd er elke dag warm eten gekookt. En elke dag kwam een van de verpleegkundigen hem tussen de middag een warme maaltijd brengen. Die afspraak hadden ze in het verleden met elkaar gemaakt.

Jeroen wilde langs Jannie en Ellen lopen, maar zij hielden hem tegen.

‘Een van onze gasten komt niet meer, Jeroen. Je kent hem wel. Meneer Jaspers, die de tuinen en de hofjes zo keurig onderhield. Hij is gisteravond plotseling in zijn stoel overleden. Zijn dochter belde vanmorgen al vroeg op om het ons te vertellen.’

Jeroen fronste zijn voorhoofd. ‘Ach, maar dat is... verschrikkelijk! Hij kwam hier altijd met zo veel plezier naar toe.’

‘Tja, we zullen die man vreselijk missen,’ zuchtte Ellen.

Jeroen herinnerde zich meneer Jaspers maar al te goed. Een rijzige, oude man, die altijd iets voorovergebogen liep. Soms keek hij afwezig uit zijn ogen. Zijn kortetermijngeheugen liet hem vaak in de steek. Hij was licht dementerend, luidde de diagnose. Maar hij was altijd onvermoeibaar bezig in de tuinen die hij stevast zijn ‘hofjes’ noemde. Alles kwam onder zijn handen tot bloei. Vorige week nog had hij enkele nieuwe planten geplaatst en de rest van de tuin bemest. Vreemd, dat die man nu niet meer leefde. Jeroen kon het nauwelijks bevatten. Van anderen had hij een plotselinge dood verwacht, maar niet van meneer Jaspers. Wat was het leven van een mens toch kwetsbaar! Hij dacht daarbij aan zijn ouders. Die waren nog niet zo oud geweest, maar toch waren ze er op een dag ineens niet meer. Geheel onverwacht overleden, met een tussentijd van nog geen halfjaar. Eerst zijn vader, daarna zijn moeder. Jeroen ademde diep in. Die herinnering drukte vaak nog zwaar op hem. Tijdens zulke momenten miste hij een broer of zus om mee te praten en samen met hen herinneringen te delen. Als enige zoon stond hij altijd en overal alleen voor.

‘We zullen het de andere daggasten ook moeten vertellen,’ hoorde hij Jannie somber zeggen. ‘Daar zie ik een beetje tegen op. Meneer Jaspers was bij iedereen erg geliefd.’

‘Dat begrijp ik,’ mompelde Jeroen. Het was nooit makkelijk om zoiets aan anderen te vertellen. ‘Kijk, daar komt het eerste taxibusje al.’ Hij wees met zijn hand. Vanachter de

autoramen zwaaiden enkele ouderen hem toe.

Jannie en Ellen liepen samen naar de straatkant om hun gasten te verwelkomen. Jeroen besloot naar achter te lopen waar zijn bijenkasten stonden. Hij had er even behoefte aan om alleen te zijn met zijn gonzende vrienden. Van alles wat zijn ouders hem hadden nagelaten, had hij zich het meest aange-trokken gevoeld tot de imkerij van zijn vader. Achter de hof-jes met bloemen, de moestuinen en de weilanden lag een per-ceel met fruitbomen, met daar tussenin zijn bijenkasten. Hij zorgde dagelijks voor vijf bijenvolken. In het achtereind van de boerderij trok hij zijn imkersjack aan en plaatste de imkershoed met sluier op zijn hoofd. Hij verwachtte niet veel werk bij de kasten. Gistermiddag was hij nog druk in de weer geweest om enkele honingpotjes te vullen. Nu zocht hij aflei-ding om niet aan die aardige meneer Jaspers te hoeven den-ken. Het liefst ook niet aan zijn ouders, maar daar ontkwam hij niet aan.

Als vanzelf kwam de herinnering weer bij hem op toen hij hun op een dag verteld had dat hij na zijn hbo-opleiding Dier-en Veehouderij als afdelingshoofd bij een dierentuin in dienst kon komen. De directie van de dierentuin had hem daarvoor al vroeg benaderd. Zijn stageperiode had hij er doorgebracht en hij had een goede reputatie opgebouwd. Jeroen hoefde alleen nog maar zijn eindexamens te doen. Maar zijn ouders waren fel gekant tegen zijn plannen. Zijn vader had hem tij-dens dat gesprek de verantwoordelijkheid voor Het Brabants Hof op de schouders gelegd. Vader wilde zelf wat stappen terug doen, Jeroen moest het van hem overnemen. Een dis-cussie over wat Jeroen zelf wilde viel in die tijd niet te voe-ren.

Jeroen had zich niet zonder slag of stoot bij de beslissing van zijn vader neergelegd. Hij was immers nooit van plan geweest om op de boerderij van zijn ouders te gaan boeren. Zijn ouders hadden verkeerde verwachtingen. Maar net na zijn examens kreeg hij bericht dat zijn vader plots was over-

leden aan een acute hartstilstand. Dat bericht had hem murw geslagen. Na zijn vaders dood had hij de zorg voor de boerderij toch als een verplichting op zich genomen. Hij kon zijn moeder niet aan haar lot overlaten, ze had zijn hulp hard nodig. Met veel tegenzin had hij het aanbod van de dierentuin destijds afgewezen. Na de eveneens plotselinge dood van zijn moeder een halfjaar later, had hij alles eens op een rijtje gezet. Doorgaan zoals vader en moeder het boerenbedrijf altijd hadden gerund, wilde hij niet. De oplossing kwam via een advertentie in de krant waarin een zorginstelling een oproep had geplaatst. Men zocht een aangepaste ruime boerderij om te huren. De zorginstelling wilde een zorgboerderij beginnen. Daar was in deze omgeving dringend behoefte aan. Een zorgboerderij die dagelijks onderdak bood aan ouderen voor een aangepaste dagbesteding.

Jeroen had zich eerst goed laten informeren en was al snel enthousiast geworden. Verkopen wilde hij de boerderij van zijn ouders niet, maar verhuren wel. Hij verkocht vaders grote veestapel, op slechts enkele dieren na. Want wat kleinvee moest er wel blijven. Daar stelde de zorginstelling namelijk prijs op. De daggasten moesten de gelegenheid krijgen om wat kleinvee te verzorgen.

Een aannemer had drie maanden tijd nodig om de boerderij compleet te verbouwen. De voorkant van Het Brabants Hof was bestemd voor de zorginstelling. Daar kwamen enkele extra aanpassingen bij, zoals een verhoogd toilet en ruime, rolstoeltoegankelijke deuropeningen zonder drempels. Het achtereind werd als laatste helemaal verbouwd en daar woonde Jeroen nu zelf met veel plezier. Van de huuropbrengst kon hij goed leven. En de imkerij van zijn vader was daarbij zijn grote liefhebberij. Af en toe gaf hij een rondleiding voor belangstellenden. Hij kon er uren over vertellen.

Zijn gedachten gleden weg naar die aardige jongedame van het ANWB-kantoor. Sanne heette ze. Ze zag er leuk uit. Een spontane meid met een open gezicht. Er kroop een glimlach

om zijn mond. Ja, hij mocht haar wel. Sanne!

Jeroen liep langs de hofjes, moestuinen en landerijen naar zijn bijenkasten. De wit en roze bloesem van de peren- en appelbomen bloeiden dit voorjaar ook weer uitbundig. In een oogwenk zwermden de werksters van de bijenvolken om zijn gesluisde gezicht. Het fascineerde hem. De beestjes leken enigszins geprikkeld, waarschijnlijk van het felle zonlicht dat hen dwong eropuit te gaan. Om ze te kalmeren stak Jeroen zijn dathepijp op, de rookontwikkeling zorgde meteen voor de broodnodige rust.

Misschien dat Sanne zijn uitnodiging zou aannemen, zodat hij haar zijn imkerij kon laten zien. Ze zou het vast leuk vinden. Als hij overmorgen opnieuw enkele potjes zou brengen, zou hij zijn uitnodiging nog eens herhalen. Sanne... hoe was haar achternaam ook weer? Hij kon het zich niet meteen herinneren. Jeroen boog zich peinzend over de vliegopening van zijn bijenkasten om de raten te inspecteren. Ondertussen nam hij het zichzelf kwalijk dat hij haar achternaam was vergeten.

Hij richtte zich op en doofde de pijp. De bijen vlogen opnieuw onvermoeibaar af en aan met nectar in hun honingblaasjes. Enkele namen plaats op zijn hoed en sluier, maar bleven niet lang zitten. Jeroen realiseerde zich ineens dat hij Sanne een aantrekkelijke meid vond. Aantrekkelijker dan welke andere vrouw dan ook. Dat gevoel gaf ze hem ook als hij zijn potjes honing bij het ANWB-kantoor afleverde. Ze was altijd vriendelijk en enorm enthousiast. Net als vanmorgen, toen ze hem spontaan een kop koffie aanbood. Ja, dat vond hij nu zo leuk aan haar. Dat spontane.

Sanne... Sanne van Gemert. Ja, zo heette ze. Van Gemert was haar achternaam. Hij herinnerde het zich ineens weer.

Het mooie lenteweer zorgde dit voorjaar voor nog meer campingboekingen dan andere jaren. Jopke Hulsebos inspecteerde de lijst. Komende vrijdag en zaterdag verwachtte ze de meeste gasten. De scholen zouden dan een week vrijaf krijgen tussen Koninginnedag op 30 april en het bevrijdingsfeest van 5 mei. Een reden voor jonge gezinnen om naar de camping te gaan, zeker nu de weersverwachtingen goed waren. Het campinggedeelte waar mensen met een caravan konden staan, was al helemaal volgeboekt. Alleen voor bungalowtenten was op de achterste weidegrond nog beperkte ruimte beschikbaar.

Jopke beet peinzend op de achterkant van haar pen en legde vervolgens zuchtend de gastenlijst met de pen op het hoekje van haar bureau. Als de camping al zo vroeg in het jaar volstroomde, betekende dat vast een stormloop voor de hoogseizoenmaanden juli en augustus. Veel aanmeldingen voor het hoogseizoen waren intussen al geboekt. Jopke voorzag dat ze tegen die tijd mensen moesten doorverwijzen naar andere campings in de omgeving. Dat vond ze jammer, en haar ouders ook. Maar het kon nu eenmaal niet anders. Daarom leek het haar een briljant idee om op korte termijn de camping uit te breiden.

Achter de camping was uitbreiding niet mogelijk. Daar lag een bosperceel dat bij de Loonse en Drunense Duinen hoorde en in het verleden aangekocht was door de Vereniging Natuurmonumenten. Daar liep nu een mooie wandelroute doorheen. Van die wandelroute werd door de campinggasten vaak gebruikgemaakt. Zijdelings van de camping was een goedlopend tuincentrum gevestigd, aan de andere kant een florerend agrarisch bedrijf. Praten met de buren over de verkoop van grond had volgens haar vader absoluut geen zin. Nee, van omliggende grond moest haar vader het niet hebben. Zijn aandacht was nu gericht op de ruimte aan de over-

kant van de weg. Daar lag een stukje weidegrond van de plaatselijke gemeente, waarvoor nog steeds geen bestemmingsplan was. Een bekende boer pachtte de weide jaarlijks enkele maanden voor zijn vee, daar verdiende de gemeente nog wat aan. Dat stuk weidegrond zouden haar ouders waarschijnlijk zonder al te veel problemen kunnen kopen. Maar grenzend aan die gemeentegrond bevond zich het grondgebied en de zorgboerderij van Jeroen Prinsen. Haar vader had niet lang hoeven nadenken en al snel kenbaar gemaakt dat hij zijn zinnen gezet had op de zorgboerderij van Jeroen en alle weidegrond rondom het perceel.

Jopke was erg enthousiast over alle plannen die haar vader op tafel had gelegd. Voor uitbreiding van de camping zag het plaatje er perfect uit. Beter kon niet! En de oversteek, een tussenliggende weg, hoefde geen enkel probleem te zijn. Als de gemeente in de toekomst wilde meewerken, zou een oversteekplaats van het ene naar het andere terrein uitkomst bieden. Maar zover was het nog lang niet. Haar vader moest Jeroen binnenkort eerst nog benaderen voor de verkoop van die zorgboerderij. Zo moeilijk zou het toch niet zijn om voor al die bejaarde daggasten een ander onderkomen te zoeken!

Jopke had haar hart vanmorgen in haar keel voelen kloppen toen ze Jeroen aantrof bij het plaatselijke ANWB-kantoor. Ze had hem meteen summier verteld over de plannen voor uitbreiding van de camping. Maar dat haar vader zijn oog daarbij op Het Brabants Hof en de weilanden eromheen had laten vallen, had ze wijselijk verzwegen. Dat was haar taak ook niet, die onderhandelingen moesten haar ouders zelf aangaan. Het was haar opgevallen dat Jeroen maar matig geïnteresseerd was. Hij leek wat afwezig. Nou ja, ze kende hem langer dan vandaag. Jaren geleden, voordat haar vader de camping had gekocht en toen Jeroens ouders nog leefden, was het praatje rondgegaan dat Jeroen niet wilde boeren op het boerenbedrijf van zijn vader. Uiteindelijk was dat ook niet gebeurd. Jeroen verhuurde een deel van zijn boerderij nu

aan een zorginstelling. Jopke wist wel dat hij zich dagelijks bezighield met de imkerij, een uit de hand gelopen hobby.

Jopke mocht Jeroen graag. Héél erg graag zelfs! Dat besef was er ineens sinds vanmorgen. Ze had hem voor het eerst van haar leven met andere ogen bekeken. Toen hij uit het keukentje van het ANWB-kantoor stapte, begreep ze meteen dat Jeroen en die Sanne van Gemert iets geheimzinnigs met elkaar deelden. Een steek van jaloezie was door haar heen gegaan. Ze had zich een buitenstaander gevoeld. De populaire Sanne van Gemert, met wie ze een jaar in de klas voor Toerisme en recreatie had gezeten, was dus sinds enkele maanden neergestreken op het plaatselijke ANWB-kantoor. Jopke vond de hernieuwde kennismaking met Sanne erg leuk, maar de hoopvolle schittering in haar ogen toen ze naar Jeroen opkeek, loog er niet om. Dat stak Jopke. Ze wilde dat Jeroen háár zag staan en niet Sanne van Gemert.

Jopke tuurde vanachter haar bureau naar buiten. Ze dacht erover na op welke manier ze meer aandacht van Jeroen zou kunnen krijgen. Het duurde niet lang of ze kreeg een ingeving. Als Jeroen zijn potjes honing te koop aanbood bij het VVV-kantoor, wilde hij er misschien ook wel een paar beschikbaar stellen voor de campingwinkel. Tja, dat zou een schot in de roos zijn voor de campinggasten. De verkoop van een streekproduct.

Jopke nam zich voor om vanavond na het eten Jeroen op te zoeken met dit voorstel. Maar haar moeder fronste haar wenkbrauwen toen Jopke haar ouders tijdens het eten op de hoogte bracht van het idee.

‘Als Jeroen Prinsen Het Brabants Hof met alle weilanden eromheen straks aan ons verkoopt, zal de levering van potjes honing van zeer korte duur zijn. We willen komende winter beginnen met alle uitbreidingswerkzaamheden. Pap heeft al informatie ingewonnen bij een aannemer. De imkerij zal dan vanzelfsprekend ook verdwijnen, dat begrijp je toch wel, Jopke?’

Jopke haalde haar schouders op. ‘Ja, maar zover is het nog niet, mam. U kunt nog niet op de zaken vooruitlopen. Misschien wil Jeroen zijn boerderij en de landerijen niet eens verkopen. En als dat wel het geval is, dan kunnen de campinggasten dit jaar nog plezier hebben van Jeroens honing die we in het winkeltje verkopen.’

Mam stemde aarzelend in. ‘Goed, dan is het voor jou meteen een mooie gelegenheid om Jeroen eens te polsen over de toekomst. Pap en ik hebben er werkelijk geen idee van of hij zonder al te veel bezwaar over te halen is om alles aan ons te verkopen.’

‘Ik weet niet of dat wel zo verstandig is,’ wierp Jopke tegen. ‘Ik bemoei me daar liever niet mee.’

‘Waarom niet?’ mengde pap zich nu met geërgerde stem in het gesprek. ‘De camping is onze kostwinning en ook de jouwe. Uitbreiding is echt noodzakelijk. Als jij daarbij kunt helpen, vind ik dat je dat moet doen.’

Jopke keek strak naar haar bord. Had ze maar gezwegen over de verkoop van honing in het campingwinkeltje. Het was haar bedoeling geweest Jeroen vaker te zien en hem beter te leren kennen, niet om hem uit te horen over de toekomst. Misschien wilde Jeroen Het Brabants Hof helemaal niet verkopen.

Een uur later stak Jopke de weg over en liep ongeveer vijf minuten tot ze bij Jeroens boerderij kwam. Het was er stil. In het voorste gedeelte was geen mens te bekennen. Alle gasten waren zoals gebruikelijk om vijf uur weer vertrokken. Dat zou voor haar ouders vast een voordeel zijn om de boerderij op snelle manier in handen te krijgen. Mensen die permanent in een zorgboerderij woonden, waren moeilijker weg te krijgen. Dan heette het ook niet langer zorgboerderij, maar woonzorgboerderij.

Jopke keek met verwondering naar de voortuin die bestond uit kleine afzonderlijke hofjes waarin allemaal bloeiende voorjaarsbloemen stonden. Het was haar niet eerder opge-

vallen dat het er allemaal zo keurig onderhouden bij lag. Voor de kleine boerderijraampjes hingen gehaakte gordijntjes, de ruimte van de voorkamer was enorm. Met een hand boven haar ogen tuurde ze door een raam naar binnen. Ze zag stoelen en een tafel. Vervolgens gleden haar ogen over een grote kast met daarnaast een bankstel en enkele comfortabele zetels. Een flinke houtkachel vormde het middelpunt van de kamer. Eromheen stonden ook enkele stoelen en tegen de wand leunde een sjoelbak. Het zag er allemaal vertrouwd uit. Niet haar stijl, maar op een bijzondere manier toch erg mooi.

Een deur aan de achterzijde van Het Brabants Hof trok haar aandacht. Naast de deur hing een naambordje met de naam Jeroen erop. Hier woonde Jeroen dus, in het achterste gedeelte van zijn boerderij. Ze klopte op de deur. Meteen klonk er luid geblaf. Ze hoorde gestommel en een rustige stem die de hond tot kalmte maande. Daarna verscheen Jeroen in de deuropening met naast zich twee honden die haar afwachterend aankeken.

‘Ah, Jopke van de camping. Wat kan ik voor je doen?’

Jopke kleurde. Ze had nooit zo goed opgelet als ze Jeroen eens tegen het lijf liep. Maar nu ze voor hem stond, bleef ze nadrukkelijk naar zijn mooie ogen kijken.

‘Nou...’ begon ze aarzelend. ‘Ik vraag me af of je voor onze campingwinkel ook wat potjes honing uit de imkerij kunt missen. Ik verwacht dat het product goed verkocht zal worden.’

Jeroen fronste zijn wenkbrauwen en leunde tegen de deuropening. Hij vroeg haar niet binnen. De honden lieten er geen twijfel over bestaan, ze keken haar strijdlustig aan. Het was hun blijkbaar aangeleerd om waaks te zijn. Zolang Jeroen hier alleen met zijn honden woonde, hoefde hij voor niets of niemand te vrezen.

‘Ik weet niet of me dat gaat lukken, Jopke. De productie van de bijenvolken die ik onder mijn hoede heb, is beperkt.

Naast het VVV-kantoor zijn er nog enkele andere kleine afnemers in de omgeving. Veel meer potjes honing kunnen mijn bijtjes helaas niet produceren. Ik kan je wel het adres geven van een andere imkerij.’

‘Ach, wat jammer nu. Nee, laat dat andere adres maar zitten, Jeroen. Ik dacht op deze wijze mijn steentje bij te kunnen dragen aan je werk op de imkerij.’

‘Dat is aardig van je. Misschien wil je er eens over nadenken om op de camping reclame te maken voor een rondleiding op mijn imkerij. Ik wil met liefde en plezier de campinggasten voorlichting geven over mijn hobby. En daarnaast heb ik voor belangstellenden natuurlijk altijd een klein minipotje honing in de aanbieding, als traktatie.’

‘Ja, dat is ook een goed idee.’ De ogen van Jopke lichtten verrast op bij dit voorstel. ‘Heb je misschien een visitekaartje voor me, Jeroen? Daar kan ik dan op de computer een mooi affiche van maken voor het activiteitenbord bij de receptie.’

Maar Jeroen had geen visitekaartje. ‘Ik heb wel een folder van de zorgboerderij, waar de imkerij ook bij vermeld staat. Misschien heb je daar wat aan.’

Jopke knikte enthousiast. Ja, de folder zou ze ook kunnen gebruiken. Zonder dat Jeroen iets vermoedde, kon ze hem nu uithoren over de toekomst.

‘Kom maar even mee,’ zei Jeroen. ‘Die folder ligt in de woonkamer.’

De twee honden volgden Jeroen op de voet. Jopke kreeg er rillingen van. Ze was altijd al een beetje huiverig voor honden geweest. Ze bleef liever op afstand. Jeroen gaf zijn honden bij de deur de opdracht om buiten te wachten. Jopke haalde opgelucht adem. Even later stond ze met Jeroen in de woonkamer die ze zojuist van buitenaf had bekeken.

‘Wat een gezellige kamer,’ kon ze niet nalaten te zeggen toen Jeroen uit een kast een kleurrijke folder pakte en die aan haar overhandigde. ‘Hoelang wil je Het Brabants Hof nog

blijven verhuren aan de zorginstelling, Jeroen?’

Jeroen haalde zijn schouders op. ‘Iedereen is er dik tevreden mee. De ouderen die hier dagelijks komen, vinden een dagje op mijn erf fantastisch. En ik ben eraan gewend geraakt.’

‘Ik kan me voorstellen dat je wel iets anders van je toekomst had verwacht dan dagelijks tussen die oudere mensen te werken.’

Jeroen keek van haar weg. Er gleed een schaduw over zijn gezicht. ‘Vandaag kreeg ik te horen dat een van de daggasten plots is overleden. Die man onderhield sinds de laatste vier jaar de tuinen, zomer en winter. Het Brabants Hof heeft veel betekend voor die man. Dat geldt ook voor de andere gasten die komen. Ja, mijn verwachtingen van de toekomst waren jaren geleden anders, maar zoals ik al zei: iedereen is er dik tevreden mee. Ik ook! Daar draagt de imkerij ook aan bij.’

Jopke beet vertwijfeld op haar lip. Voor haar stond een tevreden man. Moest ze nu nog meer moeite doen en hem onder druk zetten om erachter te komen wat zijn toekomstplannen waren? Ja. Waarom ook niet! Ze was toch niet op haar mondje gevallen.

‘Heb je er weleens aan gedacht om alles te verkopen, Jeroen?’

Jeroen fronste zijn ogen, maar er verscheen daarna toch een glimlach om zijn mond. ‘Tja, na het overlijden van mijn ouders heb ik die optie in overweging genomen. Maar nu ik Het Brabants Hof verhuur, is de verkoop ervan niet meer aan de orde.’

‘O... Waarom niet? Misschien kun je dan eindelijk je onvervulde dromen verwezenlijken.’

‘Tja...’ Jeroen keek peinzend van haar weg, alsof ze een gevoelig onderwerp had aangeraakt.

‘Wat voor dromen had je, Jeroen? Of had je er geen?’

Jeroen lachte en keek haar weer aan. ‘En óf ik die had!’

Maar het is allemaal anders gelopen, Jopke. Nee, het is prima zo. Ik ben tevreden.'

'En die droom?'

Jeroen haalde zijn schouders op. 'Van een droom moet je blijven dromen,' zei hij diplomatiek en hij wilde er verder niet op ingaan.

Jopke stopte de folder in haar tas. 'Nou, bedankt. Ik zal kijken of ik er een mooi affiche van kan maken. Het resultaat laat ik je binnenkort zien.'

Jeroen knikte, hij ging haar weer voor naar buiten waar zijn honden opsprongen en aan weerszijden van hem gingen staan. Hij stak als afscheid zijn hand op.

'Nou, tot ziens maar weer. De groeten thuis,' zei hij.

Jopke keek hem na. Ze vond hem aardig, maar ook een beetje bot. Een man die zich niet snel liet doorgronden. Maar wel iemand om werk van te maken. En dat was precies wat ze wilde. Ze zou zich de komende tijd van haar beste kant laten zien en glimlachte al bij voorbaat. Sanne maakte geen schijn van kans, daar zou ze persoonlijk voor zorgen. Ze zou al haar charmes in de strijd gooien.

KUNNEN ZE SAMEN
DE TOEKOMST AAN, OF ZIJN HUN PLANNEN
TE VERSCHILLENDE?

Toekomstplannen

De extroverte Sanne van Gemert werkt sinds kort bij het plaatselijke ANWB/VVV-kantoor als ze Jeroen Prinsen leert kennen. Deze imker doet haar hart sneller kloppen. De liefde blijkt wederzijds en al snel is Sanne een goede bekende op zorgboerderij Het Brabants Hof, waarvan Jeroen eigenaar is. De stille Jeroen heeft altijd een droom gehad: werken op de grote Afrikasavanne in de dierentuin. Nu de nabijgelegen camping wil uitbreiden en eigenaar Berend Hulsebos hem een voorstel doet, zou Jeroen alsnog zijn droom kunnen waarmaken. Maar is dat echt wat hij wil? En Sanne dan? Heeft die ook nog inspraak in dit alles?

Ria van der Ven-Rijken schrijft sinds 1996 jaarlijks een roman in de VCL-serie en heeft daarmee een grote lezerskring opgebouwd. Deze roman is een zijdelings vervolg op *Zwijgplicht*, een eerdere uitgave van de auteur.

ISBN 978 90 5977 590 9 NUR 344

9 789059 775909

www.vclserie.nl